

Arrest

nr. 131 041 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 30 september 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 1 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober om 11u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster dient op 7 juli 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit onderzoek van de BELVIS-database blijkt dat de verzoekster op 27 april 2014 van de Zwitserse ambassade te Pakistan een visum type C (professionele doeleinden) bewam.

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) richt op 8 september 2014 een verzoek tot overname aan de Zwitserse autoriteiten, dit in toepassing van artikel 12.2. van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening). De Zwitserse autoriteiten stemmen op 10 september 2014 in met de overname op grond van artikel 12.4. van de Dublin-III-Verordening.

De gemachtigde neemt op 30 september 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De verzoekster wordt hiervan in kennis gesteld op 1 oktober 2014.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 06.07.2014 in België te zijn aangekomen. Drie dagen later, op 07.07.2014, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde geboren te zijn te Parwan op 02.02.1990 en over het staatsburgerschap van Afghanistan te beschikken.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 27.08.2014 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en dat zij nooit elders heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat ze op 04.07.2014 vanuit Kabul in Afghanistan naar Istanbul in Turkije reisde. Dezelfde dag nog zou betrokkene per vliegtuig van Turkish Airlines naar Zwitserland gevlogen zijn waar ze op een onbekende plaats zou zijn aangekomen. Via een transitvlucht op 04.07.2014 of 05.07.2014 zou betrokkene vervolgens vanuit deze onbekende plaats in Zwitserland met een vliegtuig van Turkish Airlines naar Parijs in Frankrijk gereisd zijn. Dat zou ze op 05.07.2014 of 06.07.2014 zijn aangekomen. Vanuit Parijs een smokkelaar betrokkene verder begeleid hebben en zou ze per trein naar België gereisd zijn waar ze op 06.07.2014 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat de smokkelaar haar het adres van de DVZ gegeven zou hebben en ze na één nacht in het Noordstation te hebben verbleven op 07.07.2014 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat ze vanuit Afghanistan met een paspoort reisde maar dat ze niet weet of dat paspoort echt of vals was. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Een consulatie in het BELVIS-systeem toont echter aan dat betrokkene van de Zwitserse ambassade in Pakistan een visum type C verkregen heeft voor professionele doeleinden. Betrokkene werd met deze informatie geconfronteerd en stelde dat ze dit visum niet heeft aangevraagd. Gevraagd of de smokkelaar dit dan voor haar heeft aangevraagd, stelde betrokkene dat dit zou kunnen want dat ze via Zwitserland naar België reisde. Betrokkene werd er op gewezen dat men voor een visum van een Europees land zich normaal gezien persoonlijk moet aanmelden bij de ambassade, dat er vingerafdrukken worden genomen en er soms ook vragen gesteld worden. Betrokkene verklaarde dat dit

niet kan want dat ze er niet geweest is. Rekening houdende met het gegeven dat er wel degelijk een visum voor betrokkene werd afgeleverd door de Zwitserse ambassade in Pakistan werd er op gewezen dat het bijna niet kan dat ze niet op de ambassade geweest zou zijn. Betrokkene verklaarde daarop dat het hoofdkwartier van de VN in Zwitserland ligt en ze in Pakistan wel naar de Zwitserse ambassade geweest is. Gevraagd wat ze daar dan ging doen, stelde betrokkene dat het haar taak was om onder andere visa te regelen voor enkele collega's van het Ministerie van Gezondheid en dat ze op de ambassade moest vragen of een visum al was verstreken of dat het eventueel nog geldig was en dergelijke. Gevraagd wanneer ze daar dan naartoe ging, stelde betrokkene dat dit één à twee keer per maand was en dat als de minister zelf een visum wilde die dit persoonlijk moest doen. Er nogmaals op gewezen dat er voor betrokkene effectief een visum werd uitgereikt door de Zwitserse ambassade in Pakistan en rekening houdende met de verklaringen van betrokkene dat ze één à twee keer per maand naar de ambassade ging om na te vragen of een visum al verstreken of nog geldig was, er verwacht kan worden dat ze weet of er voor haarzelf een visum werd afgeleverd. Betrokkene verklaarde daarop dat ze niets weet over deze aanvraag (DVZ, vraag 24). Niettegenstaande deze verklaringen van betrokkene blijkt uit een consultatie van het BELVIS-systeem dat er voor betrokkene wel degelijk een visum type C werd afgeleverd door de Zwitserse ambassade in Pakistan en dit voor professionele doeleinden. Rekening houdende met de gegevens in het BELVIS-systeem waaruit blijkt dat de Zwitserse ambassade in Pakistan een visum type C voor professionele doeleinden heeft uitgereikt aan betrokkene, werd op basis van deze gegevens op 08.09.2014 een overnameverzoek voor betrokkene aan de Zwitserse autoriteiten verstuurd op basis van art. 12§2 van de Verordening van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-Verordening). De Zwitserse autoriteiten(2) willigden op 10.09.2014 dit verzoek tot overname in op basis van art. 12§4 van de Dublin-Verordening. Uit dit expliciete overnameakkoord van de Zwitserse autoriteiten blijkt dat er dus wel effectief een visum werd afgeleverd voor betrokkene.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Zwitserland voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat Zwitserland de Conventie van Genève van 28.07.1951 heeft ondertekend en net als België een beslissing neemt over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Betrokkene toont niet op concrete wijze aan dat er redenen zijn om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Zwitserland een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene moet kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat zij in Zwitserland blootgesteld zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag in Zwitserland niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Zwitserland voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat Zwitserland de Conventie van Genève van 28.07.1951 heeft ondertekend en net als België een beslissing neemt over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Betrokkene toont niet op concrete wijze aan dat er redenen zijn om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Zwitserland een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene moet kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat zij in Zwitserland blootgesteld zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag in Zwitserland niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Zwitserland, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat zij geen dergelijke redenen heeft om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling in Zwitserland maar dat ze naar haar mening België beter vindt dan Zwitserland omdat ze in België haar beroep zou kunnen voortzetten (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze verklaring dient echter te worden opgemerkt dat het volgend van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de

mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene omdat ze België beter vindt dan Zwitserland en dat ze van menig is dat ze haar beroep in België zou kunnen voortzetten, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene maakt bovendien ook op geen enkel wijze aannemelijk waarom ze enkel in België haar beroep zou kunnen voortzetten en niet in Zwitserland. De door betrokkene aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland, met name omdat ze België beter vindt dan Zwitserland en omdat ze hier haar beroep zou kunnen voortzetten kunnen dan ook niet als gerechtvaardigde redenen beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland. Deze aangehaalde redenen houden bovendien geen verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Zwitserse autoriteiten. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Zwitserland dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot Zwitserland (Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world’s human rights – Switzerland; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world’s human rights – Switzerland; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 –Switzerland; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Switzerland Country Reports on Human Rights Practices for 2012 –Switzerland; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; “Dublin II Regulation National Report: Switzerland”, January 2013) niet blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Zwitserland of tot deze kwetsbare groep zou behoren zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Zwitserland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Zwitserland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Zwitserland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Zwitserland omwille van structurele tekortkomingen in het Zwitserse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S., versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde

Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de hoger aangehaalde rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van de hierboven vermeldde rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserland autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van de desbetreffende rapporten wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. De Zwitserse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Dat Zwitserland de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat een terugkeer naar Zwitserland een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en verklaarde dat zij geen familie in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat ze toen ze in België aankwam, niet wist dat ze in België was. Betrokkene verklaarde verder dat de tweede smokkelaar haar het adres van de DVZ gaf en dat ze zich de volgende dag op dat adres diende aan te melden en dat ze de nacht voordien overnachtte in het station (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze reden om in België asiel aan te vragen, met name dat ze niet wist waar ze was en dat de smokkelaar haar het adres van de DVZ gegeven had en ze zich daar diende aan te melden (DVZ, vraag 34) dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie

zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen

Betrokkene haalde met betrekking tot haar gezondheidstoestand tijdens haar gehoor op de DVZ van 27.08.2014 geen concrete gezondheidsproblemen aan. Betrokkene verklaarde eveneens dat ze niet zwanger was (DVZ, vraag 35). Betrokkene liet door het opvangcentrum in Büllingen op respectievelijk 18.09.2014 en 30.09.2014 een medisch attest overmaken dat ze zich in de periode van 18.09.2014 tot en met 20.09.2014 en in de periode van 22.09.2014 tot 30.09.2014 niet kon aanbieden op de DVZ omwille van ziekte maar in het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen gegronde redenen of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet zou kunnen reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde redenen of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Zwitserland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Zwitserland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen

op grond van art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 12§4 Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal overgedragen worden aan de bevoegde Zwitserse autoriteiten op de luchthaven van Zürich in Zwitserland (4).”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. Het wettelijk kader

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

2.2.2. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt in de nota met opmerkingen niet betwist. *In casu* bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

2.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

2.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Overeenkomstig artikel 62 Vreemdelingenwet dienen de administratieve beslissingen met redenen omkleed.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijven deze verplichtingen evenzeer voor. De bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd en de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing te grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn.

Verzoekster is de mening toegedaan dat tegenpartij bij het nemen van haar bestreden beslissing op 01/10/2014 de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

Zo heeft verzoekster haar raadsman op 30/09/2014 om 18u 24 nog een aanvullend fax naar tegenpartij, in het bijzonder de Cel Dublin verstuurd.(zie bijlage, stuk 3)

Hierin werd de nieuwe situatie uiteengezet na het Dublingehoor door tegenpartij op 27/08/2014 afgenomen.

Deze nieuwe situatie betreft namelijk het gegeven dat de zus van verzoekster, mevrouw B(...) W(...) (DVZnr.: ...) ook in België een asielaanvraag heeft ingediend (op 11/08/14) en waarvan de Belgische asielinstanties zich op 30/09/2014 bevoegd verklaard.(zie bijlage, stuk 4)

Uiteraard maakt dit een belangrijk gegeven uit in het kader van de toepassing van de Dublin III Verordening.

Verzoekster wist dit pas op 08/09/2014 dat haar zus ook in België was.

Indien zij dit eerder had geweten, dan had zij dit natuurlijk ook verteld op het Dublingehoor van 27/08/2014 bij tegenpartij.

Pas op 30/09/2014 werd het duidelijk dat de Belgische asielinstanties bevoegd waren voor het asioldossier van de zus van verzoekster.

(zie bijlage, stuk 4)

Op dezelfde dag werd ook een medisch attest voor verzoekster haar zus opgemaakt met daarbij de mededeling dat haar zus het best met verzoekster verenigd zou worden omwille van haar gezondheid.

(zie bijlage, stuk 5)

Verzoekster kon dus niet eerder aan tegenpartij iets laten weten. Want enerzijds waren de Belgische asielinstanties nog niet bevoegd en anderzijds had haar zus pas een medisch attest op 30/09/2014.

Een gebrek aan dilligentie kan verzoekster niet verweten worden, want bij monde van haar raadsman werd er nog op dezelfde dag (30/9) een schrijven naar tegenpartij verstuurd.

Reeds in het verleden heeft uw Raad in haar arrest van 30 maart 2009 met nr. 25.420 geoordeeld dat er met het schrijven van de raadsman van verzoekster, in een Dublin dossier zoals in casu, rekening dient te worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing:

“ [...] in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat verwerende partij kennis heeft genomen van voormelde aanvullende stukken. Bijgevolg kan, zoals verzoekende partij terecht stelt, niet worden nagegaan of verwerende partij rekening heeft gehouden met de aangebrachte elementen in deze stukken bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is gegrond. De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsplicht.”

(zie bijlage, stuk 6)

Andere arresten in dezelfde zin : zie 29/09/2008, nr. 16.594 en 27/11/2008, nr. 25.420 (zie bijlage, stukken 7 en 8)

In dezelfde zin heeft ook de Raad van State in haar arrest van 21/06/2001 nr. 96.827 (ook een Dublindossier) geoordeeld.(zie bijlage, stuk 9)

In casu blijkt uit de motivering van de bestreden administratieve beslissing van 01/10/2014 geenszins dat tegenpartij de stukken en de elementen, die verzoekster heeft aangebracht, zouden hebben onderzocht.

Ook verzoekster verwees bij haar bezoek op 01/10/2014 naar de brief van haar raadsman...

Bij telefonisch contact bij de bevoegde dienst op 01/10/2014 werd er gesteld dat de brief in goede orde ontvangen werd en dat het in het dossier zal worden gestopt.

Nadien blijkt dat tegenpartij de fax van de raadsman van verzoekster verticaal geklasseerd werd en verzoekster naar een gesloten centrum heeft gebracht ...

Er kan volgens verzoekster dan ook geen discussie zijn dat tegenpartij weet had van het schrijven van de raadsman van verzoekster.

Van een asielzoekster wordt enige medewerking vereist doch dit geldt ook tav tegenpartij...

Dat de formele motiveringsplicht geschonden is.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat daarin op afdoende wijze de juridische en feitelijke overwegingen zijn opgenomen die eraan ten grondslag liggen.

De gemachtigde verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 12.4. van de Dublin-III-Verordening.

De bestreden beslissing bevat tevens een motivering in feite, er wordt op uitvoerige wijze toegelicht dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag aangezien dit aan Zwitserland toekomt nu de verzoekster is binnengekomen met een Zwitsers visum type C. De gemachtigde licht tevens concreet toe waarom er in verzoeksters geval geen reden is om toepassing te maken van de artikelen 8, 9, 10, 11, 16 en 17 van de Dublin-III-Verordening en daarenboven wordt ook nagegaan of de verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat zij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekster verwijst naar een fax die haar raadsman op 30 september 2014 om 18u24 heeft gestuurd naar de diensten van de verweerder. In deze fax wordt toegelicht dat de zus van de verzoekster ook in België een asielaanvraag heeft ingediend en dat de Belgische asielinstanties zich op 30 september 2014 bevoegd verklaarden voor het behandelen van de asielaanvraag van verzoeksters zus. De verzoekster brengt tevens een medisch attest bij waarin de diensten van Fedasil worden verzocht om verzoeksters zus, wegens haar mentale gezondheid, te herenigen met de verzoekster. De verzoekster licht daarnaast toe dat zij op het ogenblik van haar gehoor op 27 augustus 2014 nog niet wist dat haar zus zich in België bevond en stelt dat zij diligent heeft gehandeld door de informatie met betrekking tot haar zus aan de diensten van de verweerder over te maken van zodra zij er weet van had dat de Belgische asielinstanties zich bevoegd hadden verklaard voor de behandeling van de asielaanvraag van haar zus.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat uit de door de verzoekster bijgebrachte stukken blijkt dat de informatie met betrekking tot de door haar zus ingediende asielaanvraag en de gezondheidstoestand van haar zus, slechts per fax van 30 september 2014 werd overgemaakt aan de diensten van de verweerder. Het faxbericht is verstuurd om 18u24, dit is dus na de kantooruren. Er kan op het eerste gezicht dan ook niet worden aangenomen dat de verweerder, bij het treffen van de bestreden beslissing op 30 september 2014, op de hoogte was of had kunnen zijn van de informatie waarnaar de verzoekster thans verwijst.

Los van de vraag of de verzoekster of haar raadsman diligent hebben gehandeld met het doorsturen van de informatie betreffende verzoeksters zus, dient dus te worden vastgesteld dat deze informatie niet voorlag aan de verweerder op het moment dat hij de bestreden beslissing nam. De Raad wijst er op dat hij te dezen optreedt als annulatierechter zodat de regelmatigheid van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Nu de verweerder niet op de hoogte was noch kon zijn van de thans aangebrachte informatie met betrekking tot verzoeksters zus, kan op het eerste gezicht geen schending blijken van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.2. In een tweede middel beroept de verzoekster zich op een schending van artikel 16 van de Dublin-III-Verordening.

Het middel wordt als volgt uitgewerkt:

“De zus van verzoekster, die wettig in België verblijft als asielzoekster, heeft een medische problematiek en voor haar gezondheid is zij afhankelijk van verzoekster.

(zie bijlage, stuk 6)

Artikel 16 § 1 Dublin III Vo (oud artikel 15 § 2 Dublin II Vo) voorziet dat wanneer een familielid (in casu een zus) afhankelijk is van de hulp van verzoekster, de lidstaat er normaliter dient voor te zorgen dat verzoekster herenigd kan worden met haar familielid.

Artikel 16 § 2 Dublin III Vo (nieuwe § tov artikel 15 Dublin II Vo) voorziet een verplicht criterium : indien de verzoekster en het familielid in verschillende lidstaten verblijven, wordt de lidstaat waar het familielid wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat.

M.a.w. normaliter wordt plicht voor tegenpartij.

De interpretatie van de toepassing van de humanitaire clausule (oud artikel 15 § 2 Dublin II Vo) werd ook toegelicht door

het Europees Hof van Justitie in haar arrest K tegen Bundesasylamt van 06/11/2012 in de zaak C - 245/11.

Zo leest men in overwegingen:

27 Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat hoewel artikel 15, lid 1, van verordening nr. 343/2003 een facultatieve bepaling is die de lidstaten een ruime beoordelingsbevoegdheid toekent om te beslissen gezinsleden en andere afhankelijke familieleden te „herenigen” op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, lid 2 van dit artikel aan deze bevoegdheid nochtans de beperking stelt dat wanneer de in deze bepaling gestelde voorwaarden zijn vervuld, de lidstaten normaliter ervoor zorgen dat de asielzoeker bij een familielid kan blijven.

30 Dit lid 2 betreft immers niet alleen situaties waarin de lidstaten de asielzoeker en een ander familielid „herenigen”, maar ook situaties waarin zij „ervoor zorgen” dat de betrokkenen die zich reeds bevinden op het grondgebied van een andere lidstaat dan de overeenkomstig de criteria van hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat, samen kunnen blijven.

36 Het doel van artikel 15, lid 2, van verordening nr. 343/2003 wordt bereikt zowel in het geval van de asielzoeker die afhankelijk is van een familielid dat zich bevindt in een andere dan de volgens de criteria van hoofdstuk III van deze verordening verantwoordelijke lidstaat, als omgekeerd, in het geval van dit familielid dat afhankelijk is van de hulp van de asielzoeker.

46 Meer in het bijzonder de verplichting om „normaliter” ervoor te zorgen dat de asielzoeker kan blijven bij het andere familielid in de zin van artikel 15, lid 2, van verordening nr. 343/2003, moet aldus worden opgevat dat een lidstaat slechts kan afwijken van deze verplichting om ervoor te zorgen dat de betrokkenen samen kunnen blijven, indien een dergelijke afwijking gerechtvaardigd is op grond van een uitzonderlijke situatie. In zijn verzoek om een prejudiciële beslissing heeft de verwijzende rechter echter geen gewag gemaakt van een dergelijke uitzonderlijke situatie.

54 Gelet op een en ander moet op de eerste vraag worden geantwoord dat in omstandigheden als die in het hoofdgeding artikel 15, lid 2, van verordening nr. 343/2003 aldus moet worden uitgelegd dat een lidstaat die niet op grond van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek, verantwoordelijk wordt. Het staat aan de lidstaat die de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening is geworden, de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich te nemen. Hij stelt de lidstaat die voorheen verantwoordelijk was, daarvan in kennis. Deze uitlegging van dit artikel 15, lid 2, geldt ook wanneer de op grond van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening verantwoordelijke lidstaat niet overeenkomstig lid 1, tweede zin, van dit artikel een verzoek in die zin heeft gedaan.

(eigen vetjes)”

Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij van mening is dat de Belgische asielinstanties bevoegd zijn voor het behandelen van haar asielaanvraag nu haar zus, W.B., wettig verblijf heeft in België en haar zus voor haar gezondheid afhankelijk is van de verzoekster. Ter terechtzitting legt de verzoekster tevens een schriftelijke verklaring voor waarin haar zus de Belgische autoriteiten verzoekt om verzoeksters asielaanvraag in België te behandelen alsook een medisch voorschrift op naam van deze zus. De verzoekster beroept zich zodoende op de toepassing van artikel 16.1. en 16.2. van de Dublin-III-Verordening.

Artikel 16 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

2. Wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder, bedoeld in lid 1, wettig verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt, is de lidstaat waar het kind, de broer of zus, of de ouder wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat, tenzij de gezondheidstoestand van de verzoeker hem

*gedurende een significante tijdsspanne belet naar die lidstaat te reizen. In dat geval is de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt de verantwoordelijke lidstaat. Dit brengt voor deze lidstaat niet de verplichting met zich mee dat het kind, de broer of zus, of de ouder naar die lidstaat moeten worden gebracht.
(...)"*

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende overwogen:

"Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en verklaarde dat zij geen familie in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde."

De vaststellingen van de gemachtigde vinden steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoekster werd immers op 27 augustus 2014 op de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord met betrekking tot de toepassing van de Dublin-III-Verordening. Tijdens dit zogenaamde "Dublingehoor" verklaarde de verzoekster dat zij twee broers en één zus (W.B.) heeft die allen bij haar moeder in Kabul, Afghanistan verblijven (Dublingehoor d.d. 27 augustus 2014, antwoord op de vragen 13 en 17) en ontkende zij uitdrukkelijk familieleden te hebben die in België of Europa verblijven (Dublingehoor d.d. 27 augustus 2014, antwoord op de vragen 20 en 21).

In het administratief dossier bevindt zich op het eerste gezicht geen enkel stuk dat erop kan wijzen dat de verzoekster, op enig tijdstip voor het nemen van de thans bestreden beslissing, de diensten van de verweerder op de hoogte heeft gebracht van de aanwezigheid van haar zus in België, die al dan niet wettig verblijft en de eventuele band van afhankelijkheid tussen beiden. De datum van het faxgericht waarbij de thans bijgebrachte informatie aan de diensten van de verweerder werd overgemaakt valt samen met de datum van de bestreden beslissing, doch het faxbericht werd verstuurd na de kantooruren zodat niet kan worden aangenomen dat de informatie voorlag op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. De Raad dient er dan ook nogmaals aan te herinneren dat hij te dezen optreedt als annulatierechter zodat de regelmatigheid van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548).

Nu niet kan worden aangenomen dat het bestuur kennis had van de voormelde elementen die hem ertoe hadden kunnen aanzetten te onderzoeken of de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag op grond van artikel 16 van de Dublin-III-Verordening, dient te worden besloten dat *prima facie* niet kan worden aangenomen dat de thans bestreden beslissing artikel 16 van de Dublin-III-Verordening schendt.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.2.3. In een derde middel wordt tot slot de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM.

2.3.2.3.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Volgens verzoekster mag er geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvSt 26 augustus 2010, nr. 206.948).

De bestreden beslissing schendt op manifeste wijze artikel 8 E.V.R.M.

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 05/02/2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de

administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Alhoewel verzoekster niet effectief samen met haar zus woonde, was dit wel de intentie om dit te doen. Zo zou er een aanvraag bij de Cel Dispatching Fedasil gericht worden door de sociaal assistente van verzoekster.

En dit omwille van de gezondheidssituatie van verzoekster haar zus.

Bij de beoordeling van een inmenging in het recht op gezinsleven dient rekening gehouden te worden met het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar familiaal leven. Verzoekster acht de motivering kennelijk onredelijk en menen dat de inmenging in het recht op het gezinsleven van verzoekster en aldus het bevel om het grondgebied te verlaten —disproportioneel is ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept.

Zo spreekt het voor zich dat dit gezin niet kan worden uit elkaar gehaald zonder dat dit een ongeoorloofde en disproportionele aantasting uitmaakt van het privé- en familiaal leven, beschermd onder het artikel 8 van het E.V.R.M.

De vraag dient gesteld te worden of de inmenging in het recht op gezinsleven, de schending van artikel 8 E.V.R.M. in hoofde van verzoekster voor onbepaalde tijd te worden gescheiden, opweegt tegen het rechtsbelang dat de overheid inroept?

Er kan verwezen worden naar een arrest van de Raad van State:

“Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen”

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

Dat in casu het duidelijk is dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

De scheiding van een gezin heeft niet te verwaarlozen gevolgen.

Door de lange termijnen staan de gezinsleden die in het buitenland achterblijven, gedurende langere tijd bloot aan mogelijke risico's.

Het lange wachten kan hun fysieke en mentale gezondheid aantasten.

Nogmaals wenst verzoekster er de Raad op wijzen dat de mentale gezondheid van haar zus fragiel is.

Een dergelijke houding zou de redelijkheid te boven gaan. Het EHRM heeft in diverse arresten precies deze redelijkheid als bijzonder belangrijk criterium ingevoerd (arresten DALIA v France 19/02/1996, recueil, 1998, I, 91, 52 en MEHEMI v France, 26/09/1997, recueil, 1997-VI, p. 1971, 34).

Dit is des te meer het geval nu overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel zoals gehanteerd door het EHRM de overheid dient na te gaan of er geen alternatieven voorhanden zijn opdat men niet zou moeten raken aan het recht op eerbiediging van het privé- en familiaal leven in al hun facetten te kunnen beleven.

In casu is dat alternatief voor de hand liggend, m.n. dat verzoekster toegelaten worden haar asielaanvraag in te dienen in België, waar zij samen met haar zus mag verblijven en zij haar privé- en gezinsleven gewaarborgd te zien.

Dat het tweede middel gegrond is.”

2.3.2.3.2. Het algemeen kader

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en

het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.3.2.3.3. De beoordeling

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu refereert de verzoekster naar de band die zij heeft met haar zus, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven.

De Raad merkt evenwel op dat, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. De Raad wijst dienaangaande op het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) waarin het EHRM gesteld heeft dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Waar het *in casu* slechts een verdere verwantschapsband betreft, geldt dit nog meer. Relaties tussen zussen, “*do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties*” (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, *Javeed v. Nederland*).

Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle feitelijke gegevens, zoals bv. het samenwonen, de afhankelijkheid van de meerderjarige verzoekster ten aanzien van haar zus en *vice versa*, de hechtheid van de gezinsbanden, de duur en de standvastigheid van de gezinsbanden.

Er dient dan ook te worden nagegaan of de verzoekster aannemelijk maakt dat de banden met haar zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen beiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Uit de gegevens die de verzoekster in het verzoekschrift bijbrengt kan er *prima facie* niet worden afgeleid dat de verzoekster in België een effectief beleefd gezinsleven heeft met haar zus in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Immers blijkt dat de verzoekster en haar zus nooit in België hebben samengeleefd en dat zij bovendien, naar eigen zeggen pas op 8 september 2014 (dit is dus amper drie weken voor het treffen van de bestreden beslissing) van elkaar hebben vernomen dat ze beiden in België verblijven. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat op basis van de verklaringen van de verzoekster, zij het tijdens haar gehoor op 27 augustus 2014, zij het in haar verzoekschrift, niet kan worden nagegaan in hoeverre in het verleden tussen de verzoekster en haar zus daadwerkelijk enig hecht gezinsleven heeft bestaan.

Hoewel thans wel elementen worden bijgebracht die kunnen wijzen op een zekere vorm van afhankelijkheid van verzoeksters zus ten opzichte van de verzoekster, blijkt niet dat er op enig ogenblik vóór het treffen van de bestreden beslissing reeds sprake zou zijn geweest van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bespreking van het eerste en het tweede middel blijkt bovendien dat de verweerder op datum van de bestreden beslissing, beslissing die tevens een bevel om het grondgebied te verlaten omvat, niet op de hoogte kon zijn van de aanwezigheid van verzoeksters zus in België. De diensten van de verweerder hebben in het Dublingehoor van 27 augustus 2014 gevraagd naar de aanwezigheid van familieleden in België en Europa, waarop de verzoekster uitdrukkelijk ontkennend antwoordde. Er kan dan ook op het eerste gezicht niet worden aangenomen dat de gemachtigde nagelaten heeft om in het licht van artikel 8 van het EVRM een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad stelt dan ook, na een *prima facie* onderzoek van de voorliggende gegevens, vast dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM miskent.

Het derde middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel(en) worden aangevoerd, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

C. DE GROOTE